

KANDI KLÁRI

Hölgy-élczlap

s a társadalmi női emancipatio közlönye.

Előfizetési ára:

Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Megjelenik havonként egyszer,
nagy iven, tömött tartalommal.

Felelős szerkesztő s kiadó
tulajdonos:

BÁTORFI LAJOS.

A lap

szellemi- és anyagi részét illető küldő?
mények bérmentesen a szerkesztőhöz,
NAGY-KANIZSÁRA,
intézendők.

Üdv-hangok, *)

Égi öröm minékünk, magyaroknak,
Hogy a Felséges Királyi Párt.
Látjuk körünkben és hódolatunknak
Csak a sír, vagy az ég vet határt.
Jóságot áraszt Szent István Utóda
S törvénytisztelést Szent Lászlóként.
Egy új hazát Árpád s Negyedik Béla
Után most alkotta a Fölség.
Nagy Lajos hatalmát, Mátyás hírfényét
S Mária Terézia szívét
A Király kitárta előnkbe, hogy így
Boldogítsa hű magyar népét.
Ki az? ki nem lelkesednék s vérével, —
A magyar ősi erényével, —
Ily nagy Királyt ne védjen s ne szeressen! ?
Midőn Felséges Asszonyunkkal
Reánk áldást, kegy- s szeretetet hintve
Foglalkoznak boldogságunkkal.
Árpád óta maig hazafi öröm
Vajmi kevés éltete minket!
Látni most, és mint örül Isten ezen!
Ölelve tartjuk testvérinket.
Somogy- és Zalamegye a horvással
Örökösen békejobbot tart,
Királyunk és Királynénk e szent Frigyet
Erősíteni közénk fíradt
Im! — Örvendj Zala! Örvend Somogymegye!
Mert szép virányaidon most van
Rajt a Királyné először, zengj imát,
Zengj édig lelkesülőt mostan.
Áldva borulj a Fölség trónja elé:
Ily hölgy nincs több a föld kerekén!
Leborulhatsz s csodálva látod: mily szép!
Mily nagy benne a hölgyi erény!
Nézd s véd szivedbe örökre: hogy éljen
Bennünk, velünk, ki úgy szereti
Édes magyarjait, hogy önérdékét
A mienkért háttérbe teszi.

Kísérje az ég áldása a merre jár!
Éljen a Felséges magyar Királyi Pár!

BÁTORFI LAJOS.

*) Dicsőségesen uralkodó I. Ferencz József aust. császár, Magyarország apost. királya stb. és Erzsébet ausztriai császárné, Magyarország királynéja stb. Ő Fölségeikhez 1869. é. márc. 8. N.-Kanizsán létök alkalmával.

Válasszunk!

Ártatlan szóharcz ezen korszerű kérdés felett: jobb-e, vagy bal? Irta, s az olasz és svájcz vizkárosultak javára a győri olvasó-egylet által f. h. 6-án rendezett műkedvelői hangversenyben felolvasta Kovács Pál.

A választás, t. hallgatóim, néha könnyű, néha azonban nehéz. Könnyű például egy ifjunak tánczteremben, mely tele van egyformán szép, fiatal hölgyekkel, egy rövid polkára tánczosnét szemelni ki; de nőt választani, két hölgy közül, kiknek egyike igen szép, de — szegény, — másika igen nem szép, de — gazdag! úgy tartják legalább, hogy ez igen nehéz dolog! — Nékem szinte nehéz volt e diszünnepélyre felolvasási tárgyat választanom, hogy egyrésről t. hallgatóimat nagyon ne untassam, — másrésről pedig a választások e nagyszerű korszakában, oly kortesnek ne láttassam, ki minden áron biztosítani akarja magának, nemcsak az itt ragyogó hölgykoszoru üdv-osztó mosolyát: de néha, az én kedves férfi felebarátaimnak igenlő szavazatát és szives éljeneit is. — Észertint a választás itt is, mint mindenütt jelenleg a hazában, egyike a legnehezebb feladatoknak! — Olvassak péld. a mult dicső csatáiról? Oh! ez csak fájdalmat keltene kebleinkben! — Vagy tán a legujabb kor hirneves bajnokairól? De hisz a régi vitézség hátul-töltött puskákba bujt ma, s vont csövü ágyuk ércz-hangja comandiroz — retirálást! S ha a csatátért még egy kis füst és köd is eltakarja a fővezéri oppern-gücker elől, a legvitézebb hadserég is megszalad néha! Elhaltak az ókor hős Leonidászai, nincsenek vitéz Hunyadiak és Zrinyiek! ezekről hát irni nem lehet, — s felolvasni azt, mi irva nincs: ez pláne — képtelenség! De itt van a szerelem, az ifju szivek bálványá, esábitó alakjában, s tarkánál tarkább tragicomikus jeleneteiben! — A szerelem . . . ? hisz

ez ismét frakkba bujt már, — s a mit ölelné: az csupa merő — illúzió! Erről sem olvasok hát; mert ez — maga olvas, még pedig pénzt, melyért magát jó áron eladhassa! — Hát a művészet körében, nem volna-e alkalmas felolvasási tárgy, péld. a zene? Ez meg már igenis el van koptatva, — hisz a világ legelső hegedűse, szent Dávid már mindent elhegedült tőlünk, csak a kvótát hagyta meg, de csak azért, mert nem találkozott még eddig oly virtuóz, ki neki ezt kottára tette volna! — Érdekesebb tárgy után kell hát látnunk s választanunk olyat, mi ez idő szerint nálunk legdivatosabb, — s mi volna ez más, mint maga a — választás? Hiszen uton útfélen, városokban és falukon, az járja most leginkább, hogy: ki a vivát?! Azaz jobb vagy baloldalt válasszunk-e? képviselőnknek. — Hogy tehát t. hallgatóim magukat kellően tájékozthassák, néhány pereznyi türelmüket bátorkodom még kikérni, hogy megmagyarázhassam: mi hát tulajdonkép az a bal? és az a jobb? s van-e előnye egyiknek a másik felett?

A mindenható uristen, midőn hajdan jó kedvében az embert teremté, páratlan bölcsesége szerint, többnyire páros szervekkel s tagokkal látá azt el, jobbról és balról. Adott neki t. i. két szemet, hogy sokat lásson abból is, ami nincs, — s míg egyikkel a föld mulandóságát bámulja; másikkal tekintsen fel az egekbe, hol ő trónol! Felékesíté őt két füffel, hogy ha egyikkel társa zsémbeléseit hallja; a másikon azokat rögtön kibocsáthassa. — Felruházá őt két karral, hogy kedvesét azokkal átkarolhassa, — alkotta neki két lábot, hogy futhasson, ha az ellenség kergeti őt; végre rendelt neki két oldalt, hogy egyoldalú ne legyen, s választhasson magának kénye, kedve szerint országgyűlési képviselőül, jobb vagy baloldalt! Fejet azonban, határtalan bölcsességében csak egyet ada Isten az embernek, hogy fejetlen ne legyen ugyan, de ezen egy fejével egyszerre csak egyet gondoljon, felebarátaival egyetértsen s összetartson, még akkor is, ha Magyarországra vetődnek valaha adózó népnek! Orrot igen bölcsen, szinte csak egyet adott teremtményének, hogy utóbb az életben ugyis elég orrot fog az kapni — másoktól! Száját is csak egyet adott neki, hogy sok emészthetlen paragrafust ne egyék. — Nyelvet is egyet, hogy sok haszontalanságot össze ne beszéljen, hanem ha az országgyűlésen rákiáltják, hogy eláll! üljön le szépen s menjen szavazni, szó nélkül.

Végre a legnagyobb kincsessel, szívvél is

csak egygyel áldá meg őt, hogy azzal csak egy hazát, egy nőt szeressen; de azt igazán és osztatlanul!

Az ember azonban istennek e böles intézkedését, szokás szerint félreérté, — a magyar ember kivált fejével ugyan nem sokat gondol; de annál többször megy vele meggondolatlanul a falnak, — s mivel kezének s lábának is van feje: azt véli, hogy csakugyan több a feje, tehát nem gondol, nem ért egyet, s így össze nem tartva, csak isten csodája, hogy még életben van s kedves szomszédjai egyenként rég fel nem falák már? Aztán abból, hogy tagjai párosok, nem azt következteti, hogy isten szent akaratja szerint neki is párosodnia kell: hanem a pár alatt pártot ért, s párosodás helyett — pártoskodik. Jelenleg hála isten! csak két pártra vagyunk szakadva; s ebben legalább megvan a páros szám, valamint szükségünk is van rá, épen úgy, mint testünk, ha ép akar lenni, nem nélkülözheti jobb és balkarját. Nézzük hát most már azt, a két párt közül, melyiknek van előnye, a másik felett?

A baloldal mindenesetre nagy előnnyel látszik birni a jobb felett, mert tagadni nem lehet, hogy a szív, minden nemes érzésnek ez egyetlen forrása, baloldalon van! — Ezenkívül a kard, a lovagiasság és hősiesség e tiszteletre méltó jelvénye szinte baloldalon viseltetik, — de még óráját s tárczáját is általában baloldali zsebében szokta hordani az ember. Így hát a szivélyesség, vitézség, pontosság s hatalom jelvényeit viselvén a baloldal: valóban nagy előnyben látszik lenni a jobb felett!

Azonban, jobban megvizsgálva a dolgot, átlátandjuk, hogy a bal, magára hagyva a jobb nélkül nem sokra menne. Így például, magától csak egy lépést sem tudna tenni, vagy ha tenne: az — ballépés lenne, a mi pedig célhoz nem szokott vezetni. Továbbá, igaz ugyan, hogy a kard az ő oldalán van; de azt a jobb huzza ki hüvelyéből, s az vág vele. Szerencséjének nem örvendhet, mert az balszerencse, csillagzatában nem bízhatik, mert az — bal-csillagzat. E szerint egyiknek az előnye a másikat felérve megint nem tudjuk, melyiknek adjunk elsőséget? Következőleg appellálnunk kell egy magasabb forum elé! — S most megvallom, azon ponthoz értünk, hol kezdjük magunkat nem igen jól érezni. Mert ha a jobb és baloldal kérdését eldönteni, magunk nem tudjuk; akarva nem akarva egy intézményhez kell folyamodnunk, melynek csak nevéből is már titkos borzadály fut végig tagjainkon; mert ez nem más, mint a — dele-

gatió! melybe jó és balszerencsénk most már nyakig sülyeszte bennünket! — De már ha benn vagyunk, isten neki! döntsön hát itt is a delegáció! Ide azonban magunk már elégségesek nem lévén; az ellentáborból is kell választanunk szavazó tagokat, mely ellentábor nem más, mint a nagyon tisztelt — hölgyvilág! Ez állításon ne tessék megütközni, mert ez valóban úgy van, a férfiaknak ellentáborra, a — nővilág! Hiszen nők és férfiak egész életükön át azon törekeshnek, hogy egymást meghódítsák — már pedig csak ellenségeinket szoktuk meghódítani; és így a férfiak a nőknek valóságos ellenségeik, kik csak időnként, többnyire házassági szerződések által kötnek egymás közt, mint hadakozó felek, békét, — melyet ha lelkiismeretesen megtartanak, jó; ellenkező esetben az esküvő csak fegyvernyugvás, mely után előbb-utóbb kitör a harmincz éves háboru. Ezen, különben igen szeretetre méltó s köztiszteletben álló elleneink szavazatát is ki kell hát kérnünk, az említett delegációban, ezen kérdés felett: jobb-e? vagy bal? — Hölgyeink általában, baloldaliak; hisz ők állnak az életben legközelebb sziveinkhez, kik a legnemesebb, legerényesebb érzelmeknek, de kivált a világot boldogító szerelemnek, istentől, minden korteskedés nélkül választott, s verifikált képviselői e földön; ők e szerint minden esetre, a balra fognak szavazni. Ne tessék hinni! ők egyuttal tiszteltbeli jobb-oldaliak; mert ámbár hivatalosan, az oltár előtt, mindig a baloldalon állnak; de azután, férjeik udvariassága jobb oldaliakká teszi őket; mert az oltártól már jobbjukon vezetik el, s jobbjukra füzve mutatják be őket a világnak, s jobbjukra ültetik rendesen, — mely jobboldaliasság annyira megy; hogy néha még a nők teszik férjeiket jobbakká, hatán azok valami ballépést akarnának elkövetni! Megemlíthetjük itt még azt is, hogy hölgyeink, bár mint mondók, mind baloldaliak; mégis mit szívük leginkább óhajt, a szent házasságot bal kézre nem örömet használják, s ezt csak rendkívüli, kivételes eseteknek hagyják fel, a legmagasb uraságok számára.

A bal és jobb kérdés tehát, ime! még a delegációban is eldöntetlen marad! — Nincs hát most egyéb hátra, mint e megoldhatlan kényes kérdésben a legmagasb forumhoz, magához az uristenhez folyamodni, a vég eldöntésért.

Az uristen pedig azt mondja, hogy miután ő a jobb és bal kezét nem azért teremtette, hogy azok egymással czivakodva, a test közös-

ügyeit elhanyagolják; hanem azért, hogy jó egyetértésben közre munkálva, a testet, melynek természetes tagjai épségben fentartani iparkodjanak: így hát a politikai jobb és bal oldalon is, nem egymást gátolva, hanem inkább segítve kell, egyetlen szeretett hazánk közjavan működünk, — mely szent munkákban, testvéri egyetértés által vezéreltetve, se irigység, se féltékenység bennünket ne akadályozzon! — Hisz! a bal, nem félhet soha a jobbtól, miután mint láttuk, a kard az ő oldalán lóg, — a jobb pedig megnyughatik azon, hogy a bal, saját soraiból is mindig csak a jobbakat választja! Vég vigaszul, említsük még fel azt is, mit saját tapasztalatából, mindegyikünk tud; hogy ha a baloldalon hosszabb ideig heverünk; az utóbb magától jobbra fordul. — Ha pedig egyben-másban olykor egy kis szelid perpatvar támadna köztük, miután tudjuk, hogy a természet örök törvénye szerint, egyik kéz a másikat mossa: mossák meg ők is egymást jól, de csak finom illatos toilett szappannal, hogy tisztuljanak az eszmék, s legyenek úgy mint a szerelmes szende hölgy, ki kedvesének baloldali szívét ajánlja, s annak jobbát kéri érte cserében. — Adja a bal is, szívét a jobbnak, — s a jobb, nyujtsa baráti jobbát a balnak; hiszen mindketten egy jó anyának gyermekei, s mindegyiknek, egyedüli szent törekvése, bár külön uton — oda irányul, hogy — éljen s viruljon a haza!

(Gy. K.)

Az iszákos.

Beteg vagyok, halált jósol
Szívem túlzott dobogása, —
Keblem lehe is olvasztóbb
Mint a tűznél felforrt kása.

Eszményképem rémárnyá vált —
Az ész poklot rajzolt rája,
És velem az egész világ
Azt a ferde polkát járja...

Phantasiát, örültséget
Idéz elő forró lázom,
S nincs orvosság, melylyel hevem
Bösz hatalmát leigázzam.

Jaj, a halál csontváz keze
Hozza már a maroknyi port...
Hamar ide... meghalok... nem,
Adjatok egy... jó ital bort!

ANTÓNIA.

A kárpàti kincs.

— Beszély. —

I.

Nehéz betegségemből felüdülvén, engedtem nagynéném szíves meghívásának, s hozzá, egy kárpátalji városkába utazám. Fogadtatásom majdnem tulzott, de nem negélyzett vala. A jó néne és kedves leánya a szép Irma, gyermekies örömmel csüngtek rajtam és a legnagyobb gyengédséggel halmozának el. Mily jól esett lelkemnek ez önzetlen szivesség!

Szobám ablakja Irma kis kertjébe nézett s mily elragadó pillanat volt, midőn reggel a napsugár a szomszéd ormokról megtörve a harmatos virágokra ömölt s a virágok legszebbikének, a szép Irmának arcát borítá el a csókok legtisztábbikával.

Oh Irma, ha rád gondolok, szivem minden hurja rezeg az érzelemtől s előttem állsz... előttem van a vakító fehér arc a fesledező rózsabimbó ékével s nefelejts szemek, melyekből csak egy pillanat kelle, hogy a lelket a teremtőhez emelje; mi volt a tiszta égbolt e szemekhez! . . . a hosszú, sűrű arany fürtök, melyeknek minden szála a mennyei béke és ártatlanság szála . . . melylyel még talán az üdvöt is le lehet bilincselni.

Kivántam, lennék festő, hogy ez arcot megörökíthetném, vagy költő, nagy és halhatatlan, hogy a dalok legszebbikét röpíthetném hozzá.

. . . Egészségem tökéletes helyrehozása végett nagy sétákat tevék a bércek közé, hova különben kedélyem s természet adta hangulatom is vonzott.

Sétáimon eleinte nagynéném és Irma kísérének, később azonban már mint jó ismerőseket, magam látogatám a bérceket.

A városka különben igénytelen volt. A kedélyes társaság közül, mely nagynénémet látogatá, különösen magára voná figyelmemet egy szőke fiatal ember, kinek férfias arca a becsületesség és jóindulat tükre volt, a meny nyire arczismei tehetségem terjed, anélkül, hogy valaha Lavater tanulmányozása fejemet megfájdította volna.

Már kezdettől fogva a legnagyobb rokonszenvvel viseltetem iránta.

A városkában csak annyit tudtak róla, hogy mintegy félév óta van itt, gyakorta jár a hegyek közé holmi könyvfélével, foglalatossága látszólag nincsen. Hihetőleg valami gazdag különöz. De ezt azután tudta ám az egész városka, a mint csak mezővároshoz illik. Sőt némely jámbor, már elrejtett hercezet,

vagy trónjavesztett, száműzött királyfit is gyanita benne.

Pedig dehogy volt az! Bár lett volna!

Ő csak költő s elszegényedett nemes családnak ivadéka volt, de fájdalom! nem egyetlen, minthogy ez ellen hat másik testvére ugyan csak tiltakoznék. Neve K. Béla. A hegyek közé pedig irótárczájával a természet fenségét csodálni és annak szépségét fogékony lelkébe átültetni járt, s hogy egyszersmind zajongó lelke is nyugtot leljen. Hiszen szerelmes volt szegény! az első szerelem hevével szeretett egy lányt, kinek társaságába őt szerelme annyira vonzá, rangja s műveltsége pedig körébe emelé.

Imádottja V. Paulin volt, egy gazdag, a kereskedéstől visszavonult kalnárnak leánya. Paulin szülői gögősek valának; így tehát kevés reménye volt szegény Bélának a kedves lány kezét valaha megnyerhetni.

A szülők vagyont, még pedig sokat, kívántak; a lány pedig, mivel szíve csak fényüzésért, pompáért hevült, ezekre tehetséget. Fővágya volt, hogy barát nőit és ismerőseit ékszerével s ruháival elhomályosítsa és felülmulja.

Oh gonosz hiuság, meddig üzöd még gonosz játékokat és tartod rabbilincsed alatt az együgyü világot!?

Jóllehet Paulin nem érzett semmi szerelmet vagy különös ragaszkodást Béla iránt, némi elismerést mindazonáltal még sem tagadhatott meg, a mennyiben Béla jobban kedvében tudott járni és maga iránt több érdeket költeni, mint a többiek. Ha láthatnók őket együtt enyelegni, önkénytelenül is azt kellene mondanunk: Be szép pár — s tán testvéreknek hinnők őket. A gyakori együttlét mintegy szükségessé tevé Paulinának imádóját és sokkal mosolygóbb volt arca, ha a szép ifju karján lejtett.

A szülők ártatlan szórakozásnak vevén Béla látogatásait, és megismervén benne a becsületes és józan ifjut, mindenkor szívesen látták.

Természetes, hogy ezen körülmények között napról napra csak növekedett, főleg midőn Paulina önkénytelen ragaszkodása szívében még reményt is keltett. Midőn őt már barátom gyanánt ölelhetém, gyakran álmodozott boldogságról és Paulin bírásáról. Én, ki Irma által Paulin hidegszivűségéről vagyis inkább szivnélküliségéről már értesítve valék, csak szomorkodni tudtam, barátom jövője felett és féltém azon pillanattól, mely ezt vele is közlendi. Szíve a kétség és remény tenge

rén hánya és ő kikötőre vélt akadni ott, hol rája csak örvény várt.

Egy szép délután vendégeinkkel a kert lugasában mulatánk. Ott volt Béla is, akkor már benső barátom. Arczán baljóslatként a szomorúság kinyomata tanyázott, komorságát mindenkép igyekvők elűzni, de ez sehogy sem sikerült. Többször kezdett társalgást szőni a jelenlevők egyik — vagy másikával, de mindjárt megszakadt. Az angyaljóságu Irma többször kérdezé tőle, mi baja, hogy oly szomorú, mintha menyasszonyát lopták volna el.

E szavakra önkénytelenül összerázkódott s mint már annyiszor „semmi“-vel felelt.

Nagynéném azon ajánlatot tevő, hogy talán jó lenne a következő napon a szomszéd hegyek közé általános kirándulást tenni. Ajánlata közelismeréssel fogadtatott. A házi asszony szerepét nagynéném vállalá magára, miglen a kalauzságra Béla kéretett fel. Béla, mint látszik, e hivatalt nagy örömmel fogadta el és a szép természet említése jótékonyan hatott beteg lelkére; nyílt, férfias homlokán a boru már-már oszladozni kezdett, midőn Paulina szülői jövének a társasághoz, de leányuk nélkül.

„Tán valami baja van Paulin nagysámnak? szolt Béla ijedve.

„Hála Isten nincs — felelt V. ur — mindjárt itt lesz.

„Nemde kedves szomszéd ur, ön is velünk tart a holnapi sétában, szolt Irma Paulin atyjához.

„Ha vömnek tetszik, igen, szolt ez.

„Vője? igazán? mondá egy nénike irigykedő arczczal.

„Hisz Paulin még egészen gyermek, kár lenne ily korán férjhez adni, — az ifjuság éltünk legszebb szaka, mihelyt egyszer férjhez megy, nem élvezheti eléggé, — egészíti ki egy pártaunt agg nő.

„Vője? kiáltott szenvedélyesen Béla, miközben arcza elsápadt, kigyulladott és egész valójában megrendülve mintegy örült kifejezést öltött.

„Igen, vöm; mi csodálatos van azon? Paulin derék, jó leány s habár a magamé, minden dicsékvés nélkül elmondhatom, szép is; és csak boldog lehet azon férfi, kinek kezét adja, szolt neheztelve s diadallal V. ur.

„Vönk igen derék ember, még a férfiuság legszebb korában, kiből igen szeretetre méltó és becsületes férj lehet, — jegyzé meg göggel és csipősen a derék V. urnak szinte derék élete párja.

„És hihetőleg igen gazdag is, a mi fő, vága közbe a farsanggyülölő kisasszony.

„Minden esetre gazdag, de ugy hiszem Paulinnak is lesz mit a tejbe aprítani, monda felpuffadt arczczal V. asszonyság, mire önkénytelenül is az ökor és a béka története jutott eszembe — vönk olyan ember, kivel ha esze van, Paulin igen boldog lehet.

„Boldog leend? — szolt keserűn felkaczagva Béla, mialatt mint tébolyodott jártatá szemeit s egészen magánkívül volt. Arczát majd az indulat lángja borítá el, majd sápadtság burkolá be; elkékült ajkai görcsösen rángatóztak.

Félvén, hogy a határokon tulmegy, barátomat karjánál fogtam s szobámba vezetém.

„Vigasztalódjál barátom, szólék hozzá, hiszen jobb, hogy így történt, soha sem lehetél volna te Paulinnal boldog, mert ő szivtelen — pompa és fény után vágyó, de szerelemre, költői szerelemre nincs teremtve.

Béla nem szolt semmit, de mint kőszobor, mereven tekintte rám. Majd szabad folyást engedve könyeinek, mint gyermek zakogott.

Igy ültünk csendes szobámban, ő gondolata örütségével küzdve, én pedig sorsát szivemből szánva, midőn az ablakon át idegen hang üté meg füleimet. Kinézek. Paulin jött egy meghajolt termetű, koros férfiú karján. Egészen előttem álltak, midőn indulattól elkapva felkiálték: „És te nagy Isten engeded azt, hogy az emberek, a te parányi teremtményeid, szent Felséged helyett a Mammont imádják, melyért még a szülő saját gyermekét is kész feláldozni.

Tekintetem Paulina jegyesének szikrázó szemeivel találkozott, nem szolt ugyan de tekintete eléggé elárulta gondolatát.

. . . . Az agg ur még ezen nap be lett mutatva a társaságnak, mint Barthelein Ferdinánd tözsér és V. Paulina jegyese.

Béla könyei után egészen megkönnyebülve kelt fel székéről s jóllehet halvány volt a szép komoly arcz és eltűnt róla az életkedv, de nem volt látható semmi csüggedés vagy kétségbeesés, — a komorság helyét nemes elhatározás foglalta el. Szótlanul távozni akart.

„Maradj Béla, szólék hozzá, hisz a megosztott bánat csak fél súlylyal nehezedik reánk; vigasztalódjál, ő nem méltó hozzád, hiszen soha sem lett volna képes boldogítani.

„Szót se többet erről. Most Isten veled, szolt ő kezét nyujtva.

„Eljősz holnap a sétára? — kérdőn több

„Én? hogy gondolhatsz olyat; ott hol ő és jegyese van, nekem nincs helyem. Semmi esetre. Isten veled! szolt s távozték.

„Szegény barátom, valjon elfogod-e viselni tudni a sors csapását, gondolám magamban, miközben a kertí társasághoz menék. Ott ült Paulin agg jegyesevel, mint virág a kóró mellett.

„Baja van K- urnak? kérdé tőlem aggályteljesen Irma.

„Igen, baja, még pedig hihetőleg nagy és hosszas bajnak előjele, válaszolék szükségből ártatlanul füllentve.

„Igy a holnapi kalauz — —

„Barátom helyett én leendek.

„Szegény K. ur; sajnálom, hogy ép ily roszkor betegedett meg, mondá jószíviuen Paulin.

„Hiszen nem oly nagy kár, jegyzé meg Ferdinánd ur, féltékeny oldalpillantással Paulinra.

„De bizony igen nagy kár, kedves Barthelein ur, mondám én. Azaz vén füles bagoly, gondolám.

„Tehát holnap reggel találkozzunk s együtt indulunk a sétára, lón a közös elhatározás, mire a társaság eloszlott.

Én még azután Irmával sétálgaték a kertben s élvezék a kellemes estét, miközben Irmámmal barátom szerencsétlen sorsát közlém. Midőn arczára tekinték, azon könnyüt vettem észre.

„Irma? szoltam kérdő arczczal; ő szelid pirral nyujtá kis patyolatkezét és inte hallgatást.

II.

Alf kezdének tünedezni az égről a csillagok, már is ébren s nemsokára talpon valék. Legelső dolgom volt megtekinteni, valjon alkalmas e az idő arra, hogy az ember a hegyek közé fáradjon. Nyugat felől lassanként kiesiny, de sűrű felhők közeledének, olyanok véleményem szerint, melyek esőt nem bocsátnak a szomszjas földre. Fejemet lehajtva szomorun tekinték magam elé, midőn ablakomon heves kopogás támadá; oda pillanték és a vélt éji ór helyett barátomat leltem ott.

„Szervusz Béla, mondám.

„Be jókor keltél, még a dunnák közt véltelek, felele ő.

„Helyetted a vezetői tisztet magamra vállalam, így tehát illik, hogy első legyek készen.

„A kalauzi tisztet betöltöm magam is. Halljad csak: álmomban fenn a kárpát esu-

esain valék, körültem számtalan ezer ember mozgott, de közülök csak Paulint vehetém ki. A legmagasb csúcson, melyet csak magam tudtam átlépni, egy szellemmel találkozám, ki azt mondá, hogy ha sziklabotjával karomra ráüthet, tömérdek kinszet ad, s azt vehetem nőül, kit akarok. Álmaimban már kedves nőmet is ölelém, azonban felébredvén, csakhamar mutatkozott a rideg való. Ne hidd barátom, hogy elég balga vagyok ezt szó szerint érteni; de az ördög nem aluszik, hátha utamban mégis valami szerencse érne. Átlátod, hogy ez elég ok volt azon elhatározásra, miszerint veletek menjek.

„Nagyon örvendek, hogy szándékozát megváltoztatád, s hiszem a viruló természet bájai jól fognak kissé megtört kedélyedre hatni. De mint látom halvány s kissé kimerült vagy; tanácsolnám tehát, míg mindnyájan összekészülünk, dölj ide pamlagomra s tán kellemes álmod is folytatódik.

Béla szavamnak engedve ledőlt és a kimerült test csakhamar győzött az éberségen s elszenderült

Nemsokára kezdtek gyülvöngeni a kis karaván tagjai és utnak indulánk. Paulinát jegyese kísérte, így tehát Irmát Béla vezeté. Vigán haladánk előre. Midőn az első ormokra léptünk, a nap kelt fel épen s üdvözlésünkre sugarait felénk küldé. Oly megható, oly édes volt a szabadban a regg; a virágok harmatos kelyheiket emelgették, a kis zenészek örömdalaikat küldék hozzánk.

Barátom, ki tegnap még a kétségbeesés határa felé bolyongott, önkénytelenül is azt susogá hozzám: „Mi szép az élet.“ Mindnyájan vidámak valánk, kivéve Bélát, ki kissé komoly s Irmát, ki kevéssé elfogult vala. Jóllehet ernyős szalmakalapjában, a virágokkal bajlódva bárki is Flóráként tisztelhetette volna, de mégsem volt többé oly enyelgő és vidor, mint egyébkor.

A mérsékelt magasság után szelid völgyeken haladánk keresztül a rohanó hegyipatak medre mellett. A nap sugarai megtörték a játszadozó hullámokon, s minden kavics a mélységben aranyként tünt fel.

„Mily jó lenne, ha e csillámló jószágok mind aranyok volnának, jegyzé meg Barthelein ur.

„Valóban, felelt V. ur, s tán már kezdé számítani, mennyivel szállna ez esetben alább az agio.

„Telhetetlen pénztömlő, mormogám magamban. A völgy emelkedni kezdett és a esermelyt egy szirt öble fogadá magába. Fel-

jebb haladtunk. A bérezre érve meglepő látvány tárta fel előttünk szépségét. Alattunk a fák levelein harmat rezge és a kalászos tenger hullámzott; majd a légtávoliabb városok és falvak tornyai látszának s minden lassanként a ködbe, mint óriási tengerbe veszett el.

Fölöttünk a kopár bérezek csak néhol látható bokrokkal és eserjékkal.

Utunkat tengerszem zárta el. FÜRGE pisztángok szökdecsestek benne, mindmegannyi példányai az ártatlan vidorságnak. A szomszéd ormon a magasban diszelge egy szép bérezi rózsza.

„Mennyire szeretném birni azon virágot, emlékül, monda Paulin jegyeséhez.

„Hja repülni nem tudok, hogy elhozhatnám, felelt ez szárazon.

A mint e szavakat hallá Béla, azonnal eltávozik és nemsokára a sziklák között lehetett őt mászva látni.

„Mily meggondolatlan vakmerőség, szolt Barthelein ur.

„Jaj Istenem, kiálta fel Irma magán-kívül, mindjárt vége lesz.

„Mi baj? mondá néném, ki kissé rövidlátó volt.

Irma nem felelt, csak szemeit helyezé mereven azon pontra, hol Béla állt, kinek helyzete igen veszélyes kezde lenni. Már a virággal kezében kezde visszatérni, midőn az alatta levő kődarab eleszott s ő vele együtt elesett. Karja esés közben a szirt alá került és éles fájdalomkiáltás hangzott.

Irma elájult.

A társaság egyrésze Irma körül csoportosult és igyekvék őt eszméletre hozni, míg a másik Béla elé sietett.

Béla jöllehet karja veszélyes sérülést kapott, a virággal kezében tért vissza.

„Látja, minek ment oda; én a virágot nem kértem s főkép nem öntől, szavakkal fogadá őt Paulin.

„Bocsánat, én e virágot nem is nagysádnak hoztam, felelt ez sértett büszkeséggel s a rózsát Irmának nyújtá.

Az éledezőnek köszönete egy pillanatban öszpontosult. A társaság kedvét veszve visszafelé indult. Haza érkezénk.

Béla ki a lakást házi asszonyának még tegnap felmondá azon ígérettel, hogy három nap mulva távozendik, ezután laktársam lön.

— Sok jó elfér kevés helyen — tartja a közmondás.

Béla kezét Irma s én ápolók. Komorsága lassanként oszolni kezdett; erejével lassanként

kedve is növekedett. A mint látszék testi sebével a lelki is gyógyult.

. . . . Midőn már kimehetett, gyakran lehetett őt látni Irmával a lugasban és nem egyszer sugdosá:

„Mily boldog vagyok s mindezt csak sebemnek és neked köszönhetem.

Midőn egyszer hozzájuk menék, barátom e szavakkal fogadott.

„Barátom, én boldog vagyok, és látod e boldogság álmomban egykor már előttem állt, te akkor mosolyogtál. Én e boldogságot mind a kárpáti utnak köszönhetem, jöllehet karom sérülésén vásárlám meg. A kincs, melyről álmodám, előtted áll, mely most már sajátom s a szemérmesen elpiruló Irmára mutatott. Jóslatod teljesült s szerencsés vagyok, hogy Paulin enyém nem lett.“

A legbensőbb örömmel nyújtám kezeimet a két drága lénynek, kiknek mindkettőjét olyannyira szeretém, kik által szinte viszont szerettetém és kívánék tiszta szivből üdvet az annyi vihar után szott frigyre. . . .

* * *

Néhány hét mulva boldog párt egyesítének az egyház áldó kezei; említnem tán fölösleges, hogy a pár Irma s Béla valának.

R. SAJÓ JENŐ.

Dalok

Pásztránna Juliától.

I.

Ámor látogatása.

Ámor szállott be hozzám a minap.
És mondá: Ime én vagyok a pap.
Gyónd meg nekem te kedves kis leány.
Miért vagy oly szótlan, oly halovány?“

Én remegtem és nem tudtam szólni:
Ő rám nézett, és kaczagva szolt: „Ni,
Hogy megijesztettem e kis leányt!
Feledéd, tőlem szived mit kívánt? —

„Sóhajtvá mondá a szép kis bohó:
Mért hozzám is, Ámor nem jössz már ó?
Lásd, szivem, e szegény sziv oly üres,
Jöjj, foglalj el, téged már rég keres.“

„Ezt hallva én eljöttem — mond' tovább —
És lám, most kérdéscdre szót sem ád!
De im,' kis nyílám szivedben hagyom.
Hogy emlékezz rám, és — szeress nagyon

Igy szóla Ámor, 's eltűne; — ah, de
A kis nyíl befuródott szivembe! —
És most már így kesergek minden nap:
Ámor! mikor leszek ismét szabad?

II.

Hogy én mennyire szeretlek.
És hogy mennyire féltetek. —
Azt még csak meg sem mondhatom:
Ámbár, oly sokszor akarom.

Ha hallom büvös hangodat,
Szavam egészen elakad:
Ha nézem szép szemeidet.
Azt vélem: látom mennyemet!

De mit soroljam ér elő.
E sok, csak szívemet ölö.
Fájó, kínos érzelmimet,
Miken a világ csak nevet?!

Te ugy sem szeretsz engemet. —
Nem is kérem szerelmedet!
De a bánat, ha eltemet. —
Hullass értem egy pár könnyet!! —

III.

Búcsúzásakor.

Isten veled szép természet,
Többé nem adsz nekem élvét!
Isten veled hű barátnóm.
Te, kit szívem szerete hön!

Eltakarnak zárda falak,
Viruló r'ót, csendes patak.
Itt hagylak én benneteket,
Habár szívem, meg is reped.

Falak közé leszek zárva.
Mint a féle szegény árva.
Meghalok a nagy világnak,
Hogy éljek szent hivatásnak.

A nőnem jogairól.

Midőn az egyház Máriát az oltárra emelte, nagy elégtételt adott ugyan a nőnemnek, mely Krisztus előtt árú volt, de mindamellett csak félrendszabályt alkalmazott, miután a szűkeblű „Mulier tacet in ecclesia“ elvről s annak valahány szomorú consequentiáiról, még mindig nem bir lemondani.

Ha az egyház ezen semmi esetre sem keresztény szellemű elvről már régebben lemondott volna, nemcsak hogy még jó egy pár évszázaddal továbbra biztosítandotta volna egyetemes uralmát, hanem azonkívül oly szerencsés irányt adott volna az összes emberiség humanistai fejlődésének, hogy a haladás napjainkban nem annyira a gyutűspuskák ököljogi uralmában, mint inkább más nemesebb jelképekben nyerné kifejezését.

A mai kor, mely a nőket a természetes hivatás álürügyc alatt akként neveli, hogy azok egész éltök folytában a legszomorubb szellemi kiskorúságra kárhoztatvák, semmivel

sem foglal el emelkedettebb álláspontot, mint azon durva századok, melyekben a nő csak anyagi értéket képviselt, — mert nehéz megmondani, hogy ki a nagyobb zsarnok, az-e ki anyagi — vagy a ki szellemi rabszolgákat tart.

Egy tudós több női hulla agyvelőjét egyenkint nagy pontossággal megmérte s azok súlyából a középátlánszámot vevén, azt több férfi agyvelőjének súlyával egybehasonlítá.

Az eredmény a férfiak részére ütött ki kedvezőleg.

A tudós ebből azt a visszás következtetést vonta, hogy már maga a természet több agyvelőt s annál fogva több szellemi tehetséget adott a férfiak, mint a nőnek.

Szép — de nem tudta-e az a jó ember azt, hogy ha például azt akarjuk elérni, hogy karunk izmai erősebbek és vastagabbak legyenek magunkat erős munkában kell edzenünk!?

Föltételezve tehát tudásunk azon állítását, hogy az agyvelőnek nagyobb sulya, nagyobb szellemi tehetségre mutat, kérdezzük őt, hogy nem fejlődnek-e az a nőknél is nagyobbra, ha őket szellemi munkáinkra is képesitenők és nem volnának társadalmunk előítéletei következtében szellemi kiskorúságra kárhoztatva.

A jelenkor társadalmi rendjének legsarkalatosabb dogmáját, a nőnem abszolút politikai jogtalansága képezi, holott azoknak, kik az örök békét s a politikának morális alapra fektetését ohajtják, meg kellene azt gondolniok, hogy addig, míg az emberiségnek természetileg erkölcsösebb része, mesterség: szellemi jobbagyságra van elítélve, annak pedig önzőbb és természetileg vérengzőbb része dölyfös egyeduralommal tartja kezében a jogok s a hatalom teljét, addig általánosabb elkölcsiségről s ennek consequentiájáról t. i. az örök békéről még csak álmodni sem lehet.

Továbbá azon kérdést intézzük az emberiség valódi barátaihoz, hogy mennyivel meszszebbre kellett volna a haladásnak s a civilisationnak előre terjeszkednie, ha mindjárt a kereszténység kezdetétől fogva, nemcsak a férfiak, hanem a nők is — egyszóval az egész emberiség és nem egyedül annak $\frac{2}{3}$ része, a szívvel is tehát és nem csak egyedül az észszel, működött volna Krisztus isteni eszméinek gyakorlati kivitelén.

Most azonban még annyira barbárok vagyunk, hogy a legförládozóbb szeretet azon édes oltárát, mely anyánk keblén s annak karjai közt létezik, nem tartjuk elég szentnek

arra, hogy saját szülönket ádáz kezekkel a jogok egész halmazától megfosztani ne mernők.

Ha a nőnemet szellemileg emeljük, erkölcsileg is fogjuk azt emelni, miután a nőknél e két irány nem csak hogy nem képez ellentétet, hanem a legszebb öszhangban van egymással.

Ha a nőket ismeret gazdagabbaknak és morálisabbaknak neveljük, többet használunk az emberiségnek, mint sok más üdvös intézkedés egész serege által, és ha a bethlehemi jászolban született isteni reformator legszebb álma az „egy akol s egy pásztorról“ egykor talán évszázadok múlva az öszszes nagy emberiség békés frigyesülésében találandja üdvhozó kifejezését, akkor már a nőnek teljesen egyenjogulag kellend velünk együttműködnie, mert a nő közbenjárása nélkül az emberiség ezen második megváltási munkája nem is gondolható.

Minden népboldogító redicalismusunk tehát véres s anyákat kétségbeejtő utakon fog járni mindaddig, míg át nem hatott mindnyájunkat azon nagy eszme, miszerént:

Teljes elégtételt a nőnemnek évezredek jograblása és szívtelen bánatalmaíért.

(Somogy)

DÖNTŐ ISTVÁN.

Patvarista élet.

— Genrekép. —

A jurista Pesten letette vizsgáját,
És zsebébe dugta jó bizonyítványát,
Hű barátaitól bár busulva távoz,
Mégis örömmel megy a szülei házhoz,
Otthon a jó anya örömeben könyez,
De az atya mindjárt bizonyítványt kérdez,
Mig az édes anya kedvencz eledelét főzi,
Atyja addig patvariára ösztönzi,
És felsóhajt busan szegény Sándor diák:
„Hogy a tatár vinné el a patvariát!“

A jó otthonlétben elmulik az egy hét,
Hej! szegény Sándornak de rövidre mérték,
A jó édes anya könyörg az apának,
Hogy még néhány napot engedjen fiának,
De az apa siket, könyörgésre nem hall,
És fiához így szól, szigorú szavával:
„Sok pénzembe került eddig tanulásod,
Menj patvarizálni s használd tudományod,
Siratja az anya szegény Sándor fiát,
„Hogy a tatár vinné el a patvariát!“

Megismeri Sándor, mi a kalamáris,
Keményen parancsol az új principális,

Elé adja neki a sok pörös actát,
Márig sok a teher, nyomja szegény vállát,
Haza gondolkodik, eszébe jut minden,
Hej! de szeretne már szabadulni innen;
Visszagondol Pestre, a sok mulatságra,
A kis leányokra, s annyi jó barátokra;
Most pedig kinozzák, az embernek fiát:
„Hogy a tatár vinné el a patvariát!“

„Amice barátom! szól a principális,
(Előtte egy ménkü öblös kalamáris)
Itt e folyamodvány, készítse el szépen,
Ennek is meg kellett volna lenni régen,
Siet vele Sándor, izzad egész teste,
Az utolsó betűt de nehezen leste!
S hogy elkészült véle végre valahára
Porzó helyett téntát önt a szép írásra.
Zug a principális s mérgében így kiált:
„Hogy a tatár vinné ezt a patvariát!“

Este egyik pajtás ünnepli névnapját,
Czigány sereg huzza legkedvesb nótáját,
Sándorunk jól mulat nagy a kedve néki,
Visszatérnek ismét legédesb emléki.
Késő lett az idő, hogy nyugodni elvált,
Az álmak honába, lelke mélyen elszállt,
Másnap heti vásár korán fel kell kelni,
A peres felektől pereket átvenni,
Álmos szemmel, testtel, mérgesen így kiált:
„Hogy a tatár vinné ezt a patvariát!“

Megsokalja végre Sándor ezt a dolgot,
Ő a becsületén nem tűri a foltot,
A principálisán boszut akar állni,
Azért is kartársnak fogja titulálni,
S neki áll tanulni, cenzurára készül,
(A nagy tanulásba szeme majd meg kékül)
S mikor a diplomát a kezébe kapja,
Barátit elhagyni, nagyon megsajnálja,
Könnyezve távozik s búsan imigy kiált,
„Mégis szerettem én ezt a patvariát!“

TIHANYI.

Szarvasvár, marc. 14.

Édes Klárikám!

A böjt borus, és hideg napjait egy esemény villanyozta fel és új életet öntött egyhangú napjainkba; hazánkfia Reményi, a páratlan művész szerencsételtette városunkat és adott egy hangversenyt, itt le kellene tennem avatatlan tollamat, ha játékáról bírálatot írni akarnék, — mentsem Isten ettől — ő minden bírálaton — nézetem szerint — felül áll. — Én csak egyszerűen azt irhatom, hogy az egész mivelte és diszes közönséget (vidéki több

volt mint helybeli) elragadott és elbájolt. Midőn játszott oly csend volt, még lélekzeni sem igen mert az ember.

Nálam a magyar népdalai (nem szégyelem megírni) könyveket csaltak szempillámra, ez oly önkéntelen jött, hogy csak akkor vettem azokat észre, midőn forrón kezeimre hullottak — volt is lelkesedés és éljen! Nők kevesebb számmal voltak mint a férfiak, nem is csoda, borzasztó vihar dühöngött, és a sok szép fiú, ily időben megsemmisült volna; férfiak a közel levő falukból mind jelen voltak nejeikkel együtt. — Husvét után ismét fog bennünket szerencsétetni, ha szerit teheted édes Klárim, röpj fel akkor a gözösön és szavalj te is egy szép költeményt, mert itt vajmi nehéz ám szert tenni egy közreműködőre, kérde meg miért? oh édesem ezt csak majd négy szem közt mondom meg, a mostani hangversenyen is volt elég kellemetlenség a visszalépések miatt! (Szives készséggel tenném, de félek, hogy én is elérékenyülök Reményi hegedűjének bűbajos hangjain, mert hejh! szeretem ám én is a szép magyar népdalt, általában mindent ami magyar, azért van annyi ellenségem! Szerk.)

Most veszem észre, hogy sokat irtam és mégis keveset, — iveket tudnék Reményi remek játszása felől írni, de te édesem ugyis hallottad már s így nem szorulsz az én igénytelen irásomra. (A szépről a szépet mindig kedvesen veszem. Szerk.) Reményi nem csak mint művész, de mint magán egyén is szeretni való, finom és élénk modoru, minden művelt, és tiszta szívet meghódított, úgy szinte a csendes és szelid magaviseletű tanítványa Plotényi is. Az Isten éltesse őket igen igen sokáig!

Tegnap ismét volt egy concert (már ezt így kell írnom, így lett nyomtatva) az itteni Liedertafel adta. „Derüre boru.“ Husvéthétfőn ismét egy nagyszerű gemischtes concert, a compotban szeretem a gemischtest, hogy azután a concertben is oly jó lesz-e? az majd (ha nem untat) megírom. (Dehogy untat, kivált ha valóban compottal lesz garnirozva. Szerk.)

Igaz! te édes Klárim, nekem talán felvilágosítást tudnál adni egy tárgy felől, ugyanis városunkban nagyba lábra akar kapni (előttem egészen ismeretlen valami) neve „Complot“, már mi lehet ez? és kik szokták ezt létrehozni? és illik-e az különösen nők irányában? teheti-e azt művelt egyén? ezekre ugye édesem, léssz oly szives, nekem feleletet adni. (Ha a nők ellen alakul, ignorálni való, ha nők érdekében tétetik, előmozdítandó; amazzt korlátozott fogalmu, de szeszélyes mitugrázok, emezt felvilágosult szellemű művelt egyének

teszik. A ezélt kell tudnom, csak úgy tudok hozzá szóllani tüzetesen. Szerk.)

Tudom, hogy egy kissé kiméletlen vagyok erányodban, tudván azt, mennyire el vagy foglalva, de ismerve jó szivedet, bátor voltam hozzád fordulni, mint a féle okos nőhez.

Még egyet! tegnap beszéltek felőled, nem csuklottál? egyik Fraumam (ez szarvasvári tájszó) magyarul asszonynevit jelent, azt monda, talán hordatnám a Kandi Klárit, ha főzni való cikkeket is közölne, (Már ezt nem teszem, most még, mert nagyon kozmás lenne tanácsom szerint a főzés, talán később! Szerk.) — no tessék! — nyiss most már a főzni tanulni vágyóknak is egy rovatot, szegény barátném sokat kell még neked lapod miatt hallani.

Valaki kiszámította, hogy csak ebben az évben élsz még, mert 1870. nem érheted meg, ugye csak azért is fogsz élui, ne örülhessen senki korai haláloznak. (Ha én élek, lapom is él; az a valaki furcsa számító lehet! Szerk.)

Őszinte barátnéd

SZARVASVÁRINÉ.

Szeged, marc. 1869.

Édes Klárilében!

No ich kan mirs denken mennyire fogsz te magad csodálkozódni, hogy én most csak irom neked először; de Gott über die Welt! was kan ich andersz, hisz te ojságiró, én pedig csak egy diletáns vagyok, mert én csak a teGeistesproduktumaidat olvasom, azokat is csak verstohlen és ha zsémbes és unalmas házi ördögöm nyugalomra hajtja, mindenféle tervek kikomponirozásban megőszült fejét. Te nevensz, herczige Klári, mert azt mondom házi ördögöm, hjah az igazi ördög sohsem alszik, hanem mindig ott is van, a mikor és ahol az ember nem is gondolná, ja de az én házi ördögöm, egy par excellence házi ördögöske, respective Belzebub, Mephistopheles, szóval ein moderner Othello von der besten sorte. — Hja, mi szegény nők sokat szenvedünk ez életben, sokszor kísérletbe is jövünk, aber mein Gott, ha a férj unalmas és még hozzá szerelem-féltő mintegy kis czicza, ott is lát kísértetet, a hol más becsületes ember, üres helynél egyebet sem lát. Csak a minap is was geschicht? Én tudod, Lengenádfalvi koszorus költőnők egy jeles konyha és pecsenyeszagu versét olvasván dicsősége által begeistert, én is leültem és aus dem Stegreif egy verset irtam — hozzád, és ezennel veszedelmes versenytársa lettem Zirzabellaeska, a magyar nemzet szakácsnéja-

nak, és a babér — úgy remélem, mert a remélés nem kerül pénzbe, ámbár sokan azt mondják, „hoffen und harren, macht viele zu narren“ de ez nem rám szól, a babér, wie ich sagte, vagy a te — vagy, de ne neved, az én költői fejemre fog tétetődni. Mert hiába bármit beszéljenek az emberek, hogy most anyagi, respective kereskedelmi században élünk — én az ellenkezőről teszek tanuságot, — mert verseket írok, még pedig sentimentális, lamentális és más tális verseket, Zirzabella és Klári tettek engem költővé; különösen te Klárikám. Ime ítéld magad :

„Áldást hoz a nap sugára —
 Áldást hint le a virágra,
 Éltet őnt a föld perára,
 Mert ott mászkál a bogárka —
 Mászik, megy a sugár fára.
 Áldást hint a nap sugára
 Álmod hoz a szempillára.
 S festi az álmod tarkára
 Ugy-e így van Kandi Klára?
 De már elég lesz ez mára,
 Besomfordálok az ágyba;
 Álom jött a szempillámra
 Az éj altató dalára,
 Én is hát lefekszem már ma.
 Pá, szervusz drága Klára!
 Hű barátnéd Márce Zára.
 Menj most már Nagy-Kanizsára
 És mond nagysám Kandi Klára
 Kiváncsi vagyok lapjára.
 Hogyba küldi Csongorádba
 Pusztit kap majd nemsokára,
 Ha eljövök Kanizsára.
 A mi meglesz nemsokára
 Addig is az Isten áldja!
 Kandi Klára.

Ez körülbelül az én első versem. Erre Klári nagysám bizonyára azt fogja mondani, „ha ez az első, úgy legyen az utolsó is“. Na majd tán kikerül még valami jobb is az én szellemi katlanomból. De berekesztem levelem, den der Zeiger steht auf zwölf, die Geisterstunde ist da! Addig is ölellek.

LENKA.

A leánykák neveltetése.

Minden szülőnek célja, gyermekét boldoggá tenni; erre mindenki a neveltetést, mint az egyedüli biztos utat választja, mert az emberek azon meggyőződésre jutottak, hogy a műveltség és ismeretek szerzése nem csak jövedelmező akna, mely az arra szorultakat egész életükben eltartja, hanem nyújt élvezetet, mulatságot, szórakozást és gyakran vigaszt is.

Egészen eltérő azonban a fiúk neveltetése leányokétól, a mivel korántsem akarjuk a nők szellemi képességét kétségbe vonni, ellenkezőleg azok közé tartozunk, kik a nőktől az elmélességet, a leleményességet soha el nem vitatjuk, és épen ezen szempontból fogván fel a nők észbeli tehetségét, kissé közelebből óhajtanánk foglalkozni a leánykák neveltetésével.

Nevelés! Egyetlen egy szócska, és mily tág fogalom rejlik benne; egy szó, melynél gyönyörűbbel ha bir is az emberi nyelv — a szabadságét értjük — de édesebb érzélemmel a szülői szív bizonyára nem bir, mintha elmondhatja: leányom jó nevelésben részesült.

De milyen az a jó nevelés!

Nem vagyunk távolról sem azon elbizakodással eltelve, hogy a tan és nevelés fontos ügyének nézeteinkkel új irányt akarnánk adni; ezt hagyjuk a tekintélyekre, kik folyvást fáradoznak a tudományt és ismereteket, ezen az összes emberiségnek a gondviseléstől adott közös adományát, mindenkinek hozzáférhetővé tenni.

S tagadhatatlan, sok jó és üdvös intézmény hozatott már a nevelés terén. A hiány a mi még itt-ott mutatkozik, azt a természet örök törvényei szerint, az előrenyomuló időnek hatása nem sokára és kimaradhatlanul pótolni fogja. Nem egyszerre, hanem lassankint emelhetünk valamit a tökély legmagasabb fokára. Így van ez a neveléssel is. A jó nevelés, mint teljes pompájában diszló virágkerti rózsza hinti kifejtett bimbóinak lelkesítő illatát ápolóira: a szülőkre és nevelőkre, kik lelkesen örülhetnek, midőn látják, hogy a jó nevelés elhíntette szerénység, szelidség és lelki nemességnek magvai mily dúsán hajtanak telt szemű kalászokat.

Hogy ilyen legyen a nevelés, kell hogy már a bölcsőben kezdődjek, mivel a világra született gyermek is bir már hajlammal; az erkölességnek pedig, mely nem egyéb mint a hajlammal veleszületett ösztön, nevelésre van szüksége, hogy az minél tovább-tovább fejlesztessék.

Könnyen felfoghatjuk egyébkint a nevelés tudományának nagy fontosságát, ha meggondoljuk, hogy fölötte már Sokrates, Plato épen úgy bölcselkedtek, mint Lehne, Pölit, Rousseau és nálunk Szilassy, Peregriny és több más. Vita tárgyát képezi még ma is a nevelés céljának meghatározása, de legyen a cél: erény, erkölcs, humanitás, szeretet, vagy törekvés az igazra, szépre, jóra, ez mind többé vagy kevésbé megegyezik egymással.

abban, hogy magunkat a nevelés által tökéleysítsük.

Tökéleysítjük pedig magunkat akkor, ha elismerjük, hogy feladatunk, nem a létezőnél megmaradni — mert a megállapodás azonos a hátramaradással — hanem minden hiányost javítani, még pedig a természet törvényeivel párhuzamban haladva, azaz természetszerűen.

Talán a nevelés is leszálva az élethez és természetszerű eljárást követve, inkább célhoz vezetne, mintha a formászerű nevelés teszi mindig az elmélkedés főtárgyát. Fűr-késszük ki előbb a gyermek elmebeli tehet-ségét, tanuljuk ismerni erőit, foglalkoztassuk őt erői szerint, kezdetben könnyebb, azután pedig nehezebb-nehezebb munkákkal, és akkor csak azon vesszük észre magunkat, hogy sikert is vagyunk képesek felmutatni.

Természetszerű neveltetés mellett nyilatkozunk nemü különbség nélkül, igen természetes tehát, hogy a leánykáknál főlvül állítjuk fel, mert kik a gondviseléstől arra rendelvék, hogy egykor a háztartás vezetésén kívül, gyermekeik bölcsője mellett egy szerető anyának gyöngédségével viraszszanak, kiles-sék gyermekeik első hajlamait, és az élet kezdő éveiben kizárólagos vezetőik legyenek, azok nem természetszerűen, neveltetve, nem képesek megszerezni az eszközöket melyeknek segedelmével majdan oly annyira szent fel-adatuknak és életcéljoknak méltóan és áldást-hozólag megfelelhének.

Azért óvakodnunk kell, hogy a nevelés ne vigyen valami idegen — nem természet-szerű elemet a leány-gyermekebe, hanem a leány nevelés csupán azt iparkodjék eszkö-zölni, hogy a mennyire lehetséges, erőfeszítés nélkül, a leánykának képességeit és haj'a-mait kifejtse, hogy válják a leánykából az, a mi képességeinél és rendeltetésénél fogva egyáltalában válhatik és válnia kell.

Tudjuk mindnyájan igen jól, hogy a leányka gyermeki ártatlansággal mosolyog az életnek, nem bir ő jónak sem a rosznak ismeretével, egyiránt fogékony erre is, s innét a találós hasonlat, hogy a gyermek lelke olyan mint a jó termő föld, mely elő hoz hasznavehető növényeket épen úgy, mint dudvát, sőt ha gondosan és ügyesen nem ápoltatik, a hasznos növény helyett talán ez is, miként a föld csak dudvát hajt ki buján.

A leány-gyermek lelke különös gondos mívelést igényel, távol kell tartanunk a leánykát netaláni egyoldalú kívánságoktól és hajlamaktól, törekednünk kell benne fel-éleszthetni a jó és nemes iránti igaz szeretetet

semmi más indokból, mint magáért a jóért és nemesért, s ha lelkesítjük őt a valódi jónak és nemesnek gyakorlására, mondjuk meg neki egyuttal, hogy ez csupán magáért a jóért és nemesért történik.

Ily nevelés mellett azután módunkban áll a leányka lelki világának azon nemes alakot kölcsönözni, mely őt méltóvá teszi a jól nevelt, erkölcsös leánykák sorában diszes helyet elfoglalhatni.

Eljutottunk volna azon pontig, hol a nevelés részletes vitatásába nem bocsátkoz-hatunk a nélkül, hogy magát a nevelőt, a nevelésnek eme főtényezőjét elmélkedé-sünk körébe ne vonnók, hanem ezt, nehogy szavaink csak a legkisebb félremagyará-zatokra adjanak alkalmat, szándékosan ker-üljük.

Egy-két megjegyzést azonban mégis meg-engedünk magunknak, ha mindjárt a pae-dagogok egynémelyiket talán fejünkre is zú-dítjuk.

Részünkről nem tartjuk soha és semmi körülmények közt kielégítőnek a nevelő és oktató azon eljárását, hogy szorosán a tanítás mellett óhajt maradni, mert válaszsza bár meg a legjobb tárgyakat, és tanítsa azokat az elfogadott leghelyesebb tan módszer szerint, csak úgy és csak is akkor fog az a célnak megfelelni, ha a tanítás és neveléshez meg-kívántató ügyes bánásmód is okosan közre-működik. Mert mi célt érünk el azzal, mi-dőn p. a természettudományokat, történelmet, vagy bármely más tárgyat amugy szárazan, csupán haszna miatt tanítjuk, és nem irá-nyozzuk oda törekvésünket, hogy a tanítás mellett a leánykának gondolkozási köre is kiképeztessek, általában szelleme neveltessék és teljesítsessék?

Ezekből folyólag nem tartjuk okvetlenül szükségesnek, hogy a nevelő tudós legyen, de igenis azt, hogy jellem és erkölcsiség kiváló sajátosságai legyenek és birjon azon tulajdo-nokkal, melyek őt leánynövendékei előtt ked-velté teszik, s mivel azon befolyás, mit a nevelő személye a leánynövendékre gyakorol, nagy és hatalmas, levén feladata inkább a jó példa, mint intés és büntetés által hatni, megkívántatik, hogy a nevelő külső tar-tásával és egész viselkedésével eltöltse leány-növendékeit tisztelettel és szeretettel.

Ezt pedig, valamint általános sikeres tanítást és nevelést csak az esetben érhet el, ha a nevelőnek mozdulatában, szavában és tettében egyenesség és természetesség van. Leánykáknál végre szigorú fegyelemnél többet

ér, ha a nevelő képes a leánykák szívében felgerjeszteni a szeretetet, nemesség és nyájasságot, de teheti ezt az olyan nevelő, ki maga is szeretet nélkül van? Nem, és százszor nem!

Mindenek előtt szeretnünk kell a zsenge ifjúságot, ennek hiányában nem értjük meg, kivált a leánynövendőkben az egyénit, az egyéniség felismerése nélkül pedig sikeres nevelés aligha képzelhető. BAGHI.

Kandiságok.

— Különös végrendeletet közöl egy német lap. E szerint egy magyar születésű Poltzmáry Szaniszló nevű egyén, ki közelebb 80 éves korában, gyermekek nélkül hunyt el, egy jegyzőt következő feltétellel mellett tett általános örökösévé: „Vagyonomat Dr. L. jegyzőnek hagyom, ha a nápolyi San Carlo, vagy milánói Scala színházban „Alvajáró“ s „Othello“ tenor szerepét énekli. Ez elhagyatásra nem bizarr ötlet vezérlett. Dr. L. négy év előtt egy estve gyönyörű hangon énekelt előttem Bécsben „Othello“ cavatinaját s az „Alvajáró“ egyik áriáját. Ez okból kitűnő művészek tartom. Ha a közönség kifütyöli, vigasztalhatja magát azzal a három millióval, melyet tőlem örököl.“ Furcsa ha igaz.

— A siami ikrek. (Chang és Eng) jelenleg nagy feltűnést okoznak Londonban. Beakarják járni Európa nagyobb városait, hogy a délamerikai háború által megrongált vagyoni viszonyaikon lendítsenek. Egy őket egymástól elválasztandó műtét veszélyei iránt az orvosok aggalmakat táplálnak s azért az orvostudomány és psychologia nézponjtjából ez annyira érdekes terv elmarad. A siami ikrek 1811 május havában születtek. Magasságuk 5' 2" nagyon egészségesek és jól kifejlett izomrendszerrel bírnak. Összenövésük szervezetét még nem sikerült vizsgálat alá venni, habár a célra a legerősebb magnesium-világítást használták. Véredényeik nem közösek. Szívveréseik és ütereik lüktetése is függetlenek egymástól, nemkülönben lélekzések. Tehát két teljesen önálló egyént képeznek lélektanilag is. Egyéni gondolkodással bírnak, mi legjobban kitűnik abból, hol sorakoznak, a mit egyébiránt nem szeretnek, mert egymás ellenébe fordulni nehezökre esik. A műtétet okvetlen véghez kellene rajtuk vinni, mihelyt az egyik meghalna. Valószínű azonban, hogy a betegségnek, mely az egyiket hallással sujtaná, áldozatul esnék a másik is, sokáig éltek

együtt s így természetesen, hogy mozdulataik és foglalkozásuk szoros öszhangban állanak egymással. Ösztönszerűleg működnek össze, a nélkül hogy egymásnak szólnának. Szeretnek evezni, halászni, vadászni, mert akkor nem kell egymás ellen tenniök. A délamerikai háboruban dühös pártolói voltak a délieknek. Két nővérrel élnek házasságban, s mint kettő kilencz kilencz gyermek atyja.

— Állomkórtság. A „Liberté“ írja, hogy a párisi kórházak egyikében jelenleg egy agg nagyon igénybe veszi a tudományos világ és különösen az orvosok figyelmét az által, hogy két hónap folyvást alszik. A legerősebb zaklatások sem ébreszthették fel álmából, mely nyugodt és csendes. Táplálat és ürülések természetesen megszűntek; a lélekzés alig érezhető; az üterek lassan vernek, a test színe üde. Mindeddig a sorvadás semmi nyoma.

— Prágai kis Robinson(né). Mult kedden a prágai „Mária hó tér“-en bizonyos ügyvéd egy 7—8 éves siránkozó leánykát talált, ki teljesen idegen és elhagyottnak állítá magát, s magával vivén ápolás alá adta, egyuttal a rendőrségnek is jelentést tevén. A kis idegen aztán ilyen rémkezelések elbeszélésével mulattatta apólónőjét, — hogy ő Liszában született, s anyja — egy mosónő — ruhával a szomszédba küldte őt, utközben azonban egy idegen nő csatlakozott hozzá, s erőszakkal egy a városon kívüli ismeretlen pusztára vonszolta, s ott a ruhát tőle elvevén, magára hagyta; egész éjen át éltlen, szomjan bolyongott, mignem egy fuvaros felvette őt, hogy magával viszi Prágába, — tájékozatlanságában mit volt mit tennie, elfogadta az ajánlatot, s utaztak Prága felé; azonban odáig még sokan kellett átesnie kis hősnőnknek, ugyanis egy ut melletti csárdában azon borzasztó eseményt kellett látnia, hogy az ott dorbézoló fuvarozók egy nőt, ki pihenni szállt be, kegyetlenül meggyilkoltak és a korcsma mellett elástak, — itt az elbeszélést a rendőrség megszakította ugyan, de folytatása az eddigieknek 3 nagy ívet tevő protokollumba vétele után, a kis kalandos rendületlen elbeszélése után következett volna, ha egy véletlen eset a vizsgálatnak végét nem vet; ugyanis egy másik jkv szerint bizonyos timárlegény panaszkolta, hogy 7 éves vadoncz leánykája, kinek „e tekintetben a világon mása nincs,“ szombaton este házatól megszökvén, mindeddig haza nem került — kisült aztán, hogy a talált leányka és e vadoncz gyermek egy és ugyanazon apró perszóna, ki ily kalandok elbeszélését bizonyosan a rém-

séges dajka mesékből tanulta, s oly ügyesen és rendületlen következetesség és színleléssel tudta előadni, hogy velök annyi embert volt képes a legszorosb értelemben — elbolondítani.

— (IX. Pius és Elsler.) Elsler Fanny a világhírű táncosné egy arany koszorut is őriz számtalan emlékei közt, melynek nem érdektelen története e következő: Elsler ugyanis 1847-ben Romában tánczolt. Az örök város lakóit elbájolván, tisztelői őt meglependők 3000 tallért gyűjtöttek össze, egy arany koszoru készítésére. A koszoru már kész volt s csak az átadás volt hátra, midőn az ajándékozók azon töprenkedtek, hogy ő szentsége ezen demonstratioért neheztelni fog. El is hátrózták, hogy e részben engedelmet kikérik. IX. Pius a küldöttségnek azt válaszolá: „Az én beleegyezésem ahhoz amit önök tenni akarnak, nem szükséges, adják a táncosnőnek a neki szánt koszorut, ha ez önöknek örömet készít, de engedjék azon észrevéelt tennem, hogy ajándékuk választásában nem voltak szerencsések. Én inkább egy csokrot vagy ilyesmit adtam volna önök helyzetében, mert én mindedig azon véleményben voltam, hogy a koszoru a fejnek s nem a lábaknak van szánva.“ S azon perczen midőn az arany koszoru a táncosnőnek átadatott, IX. Pius a szegény közt 1000 db. tallért osztatott ki.

— Megdöböntő eset adta elő magát Aradon, miről az „Alföld“ legközelebbi száma ekép ír: Liebermann Nina, egy városunkban szerte ismert vak zenész 11 éves gyönyörű leánykája e hó elsején reggel 8 órakor varni küldetvén nagy bátyához, nyomtalanul eltűnt. A szülék előbb Temesvárra táviratoztak, ha nem oda ment-e a leány, ottani rokonaihoz, de tagadó választ kapván, jelentést tettek a helybeli kapitányi hivatalnál, a nélkül hogy mind e napig valami eredményről értesültek volna. A kétségbeesett szülök felhivnak minden emberbarátot, ki ez elveszésről netaláni útbaigazítást adni bírna, azt velük közleni. Az eltűnt leányka szöke, magyar, német s román nyelven beszél. — Önkénytelenül feltolja magát itt a kérdés: nem valamely lánykereskedőnek esett-e áldozatul, — szégyenére Magyarországnak, melynek leányai — hatóságaink ismert erélye mellett, — mint árucikknek kivitethetnek Oláhországba és Alexandriába. Szerte ki van hirdetve, a statarium: ki egy tyukot vagy zerge ürüt ellop, Themis nevében felakasztatik; hanem kerítők, ember-vásárlók nyilvános titokban üzik nagyobb városainkban borzasztó üzletüket.

— Bécsben a napokban Müller Franziska phosphorral vetett véget életének, kézi munkájával kereste kenyerét, de ez a jelen varrógépes világban oly silány jövedelmet adott neki, hogy a nyomort nem bírta kiállani. Valljon nem érdemelt volna-e e jóerkölcsű nő a társadalomban jövedelmezőbb állást? feleljenek a nőemancipatio szegény ellenségei.

— Karácsonkor nem volt még tél, most pedig már legszebb tavaszi napoknak örvendünk, azaz az idej tél alig tartott egy hónapig, mi emberemlékezet óta alig történt. — Az idő is megfordítva járja már, mikor télnak kellene lenni, tavasz van, tavasszal pedig hideg volt. Ugy látszik, nem vagyunk messzire azon mesebeli időtől, midőn a nyúl fogja elejteni a vadászt, az egér megenni a macskát, az ember huzni a kocsiban ülő lovat, s a bolond tanítani — az okosat.

Vivmányok

a női emancipatio terén.

— Az alapnevelők nagygyűlése néhai Brunswick Teréz grófnőnek, a mármár valóságos alapneveléssé fejlődött kisdédovási ügy meghonosítójának és terjesztőjének Pesten emlékszobrot állítani határozott; e lelkesítő ügy annyira fejlődött, hogy szoborbizottság alakult, melynek elnöke a szép ügyért határtalan lelkesedéssel viseltető Rapos József. Aláírási iverk bocsáttattak ki, melyre bizton hiszszük, hogy édes hazánk minden szebb érzelmű művelt hölgye felírja nevét s meleg rokonszenvvel segíti elő hazánkban az első hölgyiszobor létesítését. E lapok szerkesztője szerencsés volt hosszab ideig a magas miveltségű hölgy körében lehetni s őszintén mondhatom: ő adá első izben az eszmét ily hölgylapot alapítani, mely a divatszeszélyét mellözve, hölgyeink egyéni érdekeit képviseli, s mellette bátran küzd... Megjósolá a boldogult grófhölgy, hogy félreértetem, sőt gunyoltatom is, de mindaz ne rettentsem vissza, mert gyávaságra mutat, ha czélunk kivitelében ingadozók vagyunk. — Ily szellemben már írott lapocskát készítettem is az ő utasítása

szerint, el is küldötte gróf Teleky Blanka-nak, honnan azonban nem érkezhettek vissza, mert a halál a nemes hölgy nemes szívét megszüntette dobogni. E körülményre még vissza fogok térni, most csak annyit jegyzek meg, hogy a nagyérdemű grófhölgynek emelendő ezen hazai első hölgy-szobor létesítéséhez minél többen hozzá járulni sziveskedjenek. Hozzánk is lehet küldeni s nyílt számadás mellett az illető helyre fogjuk szolgáltatni. Részünkről — tehetségünkhöz mérten — két forinttal megkezdjük.

— Egy szabadkai képviselő, a neki nyújtott s hölgyek által készített zászló átvételekor következőleg nyilatkozott: „Egy német író azt mondja: „A hölgyeknek tilos életünk prózájába elegyedniök; lábaik csakis a keleti finom szőnyeget és nem a rögös ut göröngyeit érinthetik: a gyöngyöket aranyba kell foglalni. Így írhat egy német író a német hölgyekről. Ámde az igazszívű magyar hölgy tulteszi magát a mindennapiság szűk keretén; magas röptü szelleme a magaslatot keresi, hogy a szép, jó és dicső után sovárgó lelkének emelkedettebb vágyait kielégítse. A közügyek iránti ily nemes buzgalomukban: multunk történelmi hölgyeinek szellemét látom felébredni, álmaiból, mi igen fontos és nagy horderőjü jelenség hazánk jövőjére nézve; mert a szépnem keblén tenyész és virul az ifju nemzedék virága és e virágszálak kelyhei annak ajkairól szedik a honszeretet varázs-ihletét“.

— A legszebb és bizonyára sikerdus korteskedést, bocsánatot, lelkesítő föllépést a gyulai honleányok vitték véghez következő, a „Békésmezei értesítő“ hasábjain olvasható nyilatkozatukkal. „Tisztelt Szerkesztő ur! Becses lapjának folyó évi 8-ik számában bizonyos L. H. a gyulai nők vágyairól elmélkedvén, megjegyzi: hogy ha a jelenlegi követválasztásnál a nők szavazati joggal bírnának, aligba Beliczey lenne a követ. Már miért? ha szabad kérdeni. Tán azért, mert a jobboldali követjelöltet sokan csinos fiatal embernek tartják, s e miatt a nők mind reá voksolnának? Csalódik, ki azt hiszi; mert a gyulai nők többsége honleányi érzelmétől áthatva, hona és nemzete szabadságát s függetlenségét többre becsüli, sem hogy azt egy sápadt arc mosolyának vagy egy sötét hajfürt fodrának föláldozza. Egy daliás lovente mindig vonzó

alak ugyan, de a valódi honleányra csak ugy értékes, ha annak keble hazája és nemzete szabadságaért dobog. Azért csak éljen Beliczey, ha nem is oly fiatal és szép, de férfiú, kinek ajkairól jól esik hallanunk: „Szabad és független Magyarország!“ Több gyulai honleány.

Villanykák.

— Magyar jellemvonás. Gróf A * * egykor nejével Pozsonyba utazott; Gönyőtől egy órai távolságban a hevesen dühöngő hózivatar eltörte kocsija tengelyét. Esetleg három király ünnepe volt. A gróf kiszállt és nejét a csészában visszahagyva begyalogolt a faluba, hol a csapszékben összegyűlt borozó földműveseket segítségre kérte. — Komám, menjen kend, mondá egyik pór a másikhoz, ez pedig a harmadikhoz, és egyik sem mozdult. A gróf parancsoló hangot emelt; nem használt. Borraivalót ígért nekik — egy aranyat. Hasztalan.

— Ha igazi magyarok vagytok, mondá végre a gróf, hogy lehettek képesek egy magyar nőt elveszni hagyni? Ez megtette hatását. Kik a pénz kedvéért nem mozdultak helyeikről, odahagyák élvezetes multságukat és a grófnő mentve lőn.

— Egy élczes nő következőt beszélt el: Én egy szerelmes ifjunak egykor azt jövedöltem, hogy nemsokára menyasszonya lesz és ő elpirult. — Ne piruljon el, gyermekem, mondám, ha nincs hajlama megnősülni, ugy ne kapjon ön menyasszonyt. Erre elhalványult. — Látom, mondám ismét, miszerint ön nincs elhatározva, tehát a meggondolásra néhány évet engedek. Erre megszurkült

— Egy érdemszalagos előkelő ur észrevette, hogy egy éltes hölgy csinos és értékes gyűrűt visel; fenhangan mondá társához: „Inkább a gyűrűt szeretném én mint a kezét.“ A hölgy ezt észrevéve és meghallva válaszolá: „És én inkább a kantárt mint a szamarat.“

— A szerelmi levelek. Egy ifju három szerelmi levelet irt egyszerre. Az első kezdete így hangzott: Tisztelt barátnóm! A második: Szeretetreméltó Amália! A harmadik: Mindenek fölött bensőleg szeretett lány-

kám! — Minek e különbség? kérdé bizalmas barátja. Megmondom, válaszolá amaz: Az első leánynak 4000, a másodiknak 6000, a harmadiknak pedig 12,000 forintja van.

Talány.

- 1, 2, 19, 10, 5 Fölötted csak ő uralg
Mert rajta függ életed,
Munkád elkezded vele,
Jámbor, vele végezed.
- 6, 7, 8, 6, 2 Ember! oda működjél,
Hogy ezt megszerezzed,
Mert csupán így lesz boldog,
És áldott az élted.
- 9, 12, 15, 16, 14, 18 Mint ember ez felejtlen,
Mert fenntartá hazád;
Ha nyelvet jelentene,
Hat a világon át.
- 14, 15, 6, 18 Vadászoknak igen hasznos,
Ha vadászni járnak,
Az elejtett állatokat
Hozza a gazdának.
- 3, 1, 5, 19, 12 Enélkül meg nem bírod
Leveleid irni.
Szine fekete s üvegben
Szokták mindig vinni.
- 11, 14, 18, 17, 2 Koldusnak legfőbb kincse,
Bár gazdagnál megvan,
Ember! enélkül az élted
Csökken hamarabban.

1—19 Hazánk egyik legdivatosabb dala.

MARQUISIA.

Megfejtési határidő aprilis 20.

Jutalom sorsolás utján „Dolarice“ regény 2 kötetben. Irta Hahn Hahn Ida grófnő.

Megfejtés.

Lapunk februari számában özv. Soltész Károlyné urhölgy által készített sakkrejtvény értelme a következő:

„Látlak én még s látni foglak,
Es szünetlen gondolok rád,
El nem válok soha tőled,
Mégis, mégis Isten hozzád.
Oh nem a könyörtelen sors,
Nem a beérhetlen távol,
Nem az élet, nem a halál,
Nem az választ el egymástól.

Vajda Jánostól.

Helyesen fejtették meg: Rózsási Mária, Pálffy Stelzer Erzsé, Illovay József, Erdős Julia, Szappanos Ilka, Szabó Sarolta, Huszár Etelka, Kiss Péter, Nikly Petronella, Szarvady Károly, Hosszu Károly, Szabó Sándor, Székely Emma, Babicsku Alexandra. — A kitűzött jutalmat sorsolás utján Kiss Péter ur Szegvárt nyerte el, kinek postailag meg is küldöttük.

Galambposta.

— St. A. V. Palota. Nemes buzgalmát igen köszönöm, sok ily lelkes jóakaróját óhajtok a Kandi Klárinak. Fogadja hazafias üdvözetemet! A tiszteletpéldányt vegye kedvesen s tartsa meg emlékül.

— F. K. Nagykanizsa. Boldog családi köréből, hogy a vidor Klárit kizárta, ily emelkedett szellemű ismerősömtől csodálom, de azért kívánom kedvesebb leánykában lelje méltó örömét.

— S. J. Szeged. Rendesen megküldöttem, sajnálom, hogy nem érkezett oda.

— P. St. Minden hõ utolsó napján. Fogadja szívélyes üdvözetemet!

— N. C. Nagysádtól mindig örömmel veszem. Szíves köszönet!

— N. A. Pécs. Rendben van minden. Üdvözlöm!

— P. P. Csak átdolgozással használhatjuk. Jobbakat kérünk s figyelmesb átdolgozást ajánlunk.

— R. J. „Nötlenség“ czimü könyvét köszönettel vettem, figyelmes átolvasás után szólni fogok róla. Üdvözlöm!

— A. I. Kristyor. Egész évre tett másodszeri előfizetését köszönettel vettük s ez évi első s második számot megküldöttük.

Tisztelt előfizetőinket, kiknek előfizetési idejük e hó végével lejárt, szabadjon kérnünk annak szíves megújítására, egyszersmint tisztelettel felkérjük, hogy e nemben ezen első hölgylapot pártolni s köreikben terjeszteni szíveskedjenek. A szerkesztőség mindent elkövet, hogy céljának minél hivebben megfeleljen.

Intézkedtünk, hogy új előfizetőinknek teljes számu példányokkal szolgálhassunk.